

Alkotmánybíróság

Az elsőfokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ügyszáma: 45.K.30.337/2018.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1069-0/2019
Érkezett:	2019 JÚN 21.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	Ju!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Aluljegyzett

11. IV. em.

csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőként eljáró dr. Kovács P. Zoltán ügyvéd

Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

és

végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a *Kúria*, mint felülvizsgálati bíróság *Kfv.I.35.028/209/2.* számú végzésével, a *Fővárosi Törvényszék*, mint másodfokú bíróság *2.Kpkf.670.586/2018/3.* számú végzésével szemben, az első fokon eljáró *Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 45.K.30.337/2018/6.* számú végzésére, továbbá a *Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.31.878/2015/15.* számú, perújítással támadott alapperben hozott *ítéletére* és az alperesi jogelőd¹ *NAV Kelet-budapesti Adóigazgatósága* által *3621396017* iktatószámom meghozott, *9184564324* ügyiratszámú elsőfokú és a *NAV Közép-Magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága Hatósági Főosztály I.* másodfokú hatóság által *2927716877* iktatószámú és *2928801505* ügyszámú másodfokú határozataira kiterjedő hatállyal előterjesztett alkotmányjogi panaszomra tekintettel állapítsa meg azok Alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Ideiglenes intézkedésként kérem, hogy amennyiben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a jelen kérelemmel támadott határozatok végrehajtásának felfüggesztését nem rendeli el, szíveskedjék arra az Alkotmánybíróság kötelezni, figyelemmel arra, hogy jelen kérelemnek „... a² támadott határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, azonban az eljárás eredménye a jogerő feloldásához vezethet (Abtv. 43. §), ezért az Abtv. 53. § (4) bekezdése szerint a bíróság az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig hivatalból felfüggesztheti, illetve, ha a bíróság a végrehajtást nem függesztette fel, az Alkotmánybíróság felhívására köteles felfüggeszteni [Abtv. 61. § (1) bekezdés, 1952-es Pp. 359/C. § (2) bekezdés]. A jogerős határozatokkal szemben biztosított rendkívüli perorvoslatnál a

¹ A perújítási eljárásban perbeli jogutódként a Nemzeti Adó és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (székhelye: 1134 Budapest, Dózsa György út 128-132.) járt el.

² Fővárosi (télőtábla 13.Gdpcf.43.080/2018/3.

végrehajthatóság megakadályozására nem a fél perbeli cselekménye (például a fellebbezés), hanem kizárólag a bíróság határozata vezethet. Ennek indítványozása a jogorvoslati eljáráshoz tartozó olyan kérelem, amely a jogorvoslati eljárástól független nemperes eljárást nem keletkeztet még abban az esetben sem, ha a jogorvoslati és az ahhoz közvetlenül kapcsolódó végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet nem azonos szervezet bírálja el. Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentessége [Abtv. 54. § (1) bekezdés] ezáltal kiterjed a támadott jogerős határozat végrehajtása felfüggesztésének egyes eljárási cselekményeire is.”

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet-budapesti Adóigazgatósága 2007. december 7-től december 31., a 2008. év és a 2009. év április-szeptember közötti időszakra vonatkozóan általános forgalmi adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le az indítványozónál. Az ellenőrzés az indítványozónál 2010. január 11. napján kezdődött. Az elsőfokú adóhatósági határozat ellen a felperes fellebbezési nyújtott be. A másodfokú adóhatósági határozatot az alperes 2014. december 8. napján hozta meg, csaknem négy (!!!) évvel túllépve a 60 napos ügyintézési határidőt, mely tényre a felperes már az alapperben benyújtott keresetlevelében is hivatkozott, és amit az alperes is elismert az elsőfokú határozatban. Álláspontom szerint a **határidő túllépés az eljáró hatóság részéről nem pusztán a szankcióalkalmazás korlátja, hanem a határozathozatalé is: a 60 napos ügyintézési határidő túllépése esetén a hatóságnak elenyészik a határozathozatalhoz fűződő joga.** A határidő túllépés tényét azonban sem az alapperben eljáró bíróság, sem a perújítás során eljáró első- és másodfokú bíróság nem vonta mérlegelési körébe.

Az első- és a másodfokú adóhatóság határozata emellett nyilvánvalóan semmis is, figyelemmel arra, hogy a kiadmányozási jog gyakorlása nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek, így a másodfokú és az azt megelőző elsőfokú közigazgatási határozat egyaránt semmis a **Ket. 121. § (1) bekezdés b) pontjának megsértése miatt.** A semmisséget hivatalból is észlelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak még az alapperben, valamint a perújítási eljárás során eljáró első és másodfokú bíróságnak. A perújítási eljárásban benyújtott fellebbezésben az indítványozó erre kifejezetten hivatkozott is, ezen hivatkozásomat azonban a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék ugyancsak figyelmen kívül hagyta.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A felperes 2014. december 11. napján keresetlevelet nyújtott be a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. december 14-én meghozott ítéletét a felperes 2016. január 07. napján vette át. Az ítélet a felperes 2017. december 21. napján perújítási kérelmet nyújtott be, melyet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2018. április 03. napján kelt végzésével elutasított. Az elutasító végzést a perújító felperes megfellebbezte. A Fővárosi Törvényszék a perújítási kérelmet elutasító végzést helyben hagyta 2018. szeptember 27. napján, mely végzést a perújító felperes 2018. október 10. napján vett át. A felperes a Kúria előtt felülvizsgálati eljárást kezdeményezett. A Kúria elutasította a felülvizsgálati kérelmet

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria Kfv.I.35.028/2019/2. számú elutasító végzését a felperes 2019. április 09. napján vette kézhez, így az Abtv. 30. § (1) bekezdésében biztosított 60 napos határidő megtartott.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés esetében felperes vagyok, így érintettségem álláspontom szerint nem kíván külön bizonyítást. Az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdés, valamint a XII. cikk (1) bekezdés első mondata, és a XV. cikk (2) bekezdés alapján, a XXIV. cikk (1) bekezdésben biztosított jog a jogi személyeket, vállalkozásokat is megilleti.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az adóhatósági eljárás alatt már közismert volt az **1/2010. (II. 18.) Közigazgatási jogegységi határozat** az 1988. évi I. törvény 21. §-ának (4) bekezdésében szabályozott 60 napos bírságkiszabási határidő túllépése esetén alkalmazandó szabályokról. Eszerint „Az Alkotmánybíróság a 60/2009. (V. 28.) AB határozatban fejtette ki, hogy a Ket.-ben foglalt, az ügyfelek tisztességes eljáráshoz való jogának védelmét szolgáló alapelvet a Kkt. által szabályozott közigazgatási bírság kiszabására irányuló eljárásban alkalmazni kell. Az ügyfelet a Ket. 4. § (1) bekezdése szerint megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog. Amennyiben a hatóság a bírságot a részére megszabott határidőn túl szabja ki, a reá irányadó eljárási szabály megsértésével jár el. Jogszabálysértés megállapítása esetén pedig - a Ket. 111. § (1) bekezdésének rendelkezése szerint - a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság a közigazgatási döntést hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a hatóságot új eljárásra kötelezi, kivéve, ha az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértése állapítható meg. Ebből következően az eljárási szabálysértés is alapul szolgálhat a határozat hatályon kívül helyezéséhez, ha - a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 31. számú állásfoglalásában írtak szerint - maga az eljárási jogszabálysértés jelentős, és a döntés érdemére is kihat, s a bírósági eljárásban nem orvosolható. A Ket. 4. § (1) bekezdésében meghatározott tisztességes ügyintézéshez és a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jogot sértheti, ha a hatóság a határozat hozatalára megállapított határidőt túllépi, és ezzel az ügyfél részére a jogszerű magatartás fennálltának, vagy vele szemben szankció alkalmazása törvényi akadályának bizonyítását elnehezíti, vagy lehetetlenné teszi. (...)”

A Kúria Kfv.I.35.138/2016/9. számú ítéletében az eljárási határidők túllépésével kapcsolatban leszögezte, hogy a határidő túllépését követően beszerzett bizonyítékokra nem alapítható megállapítás, az ugyanis a hatálytalanság következményével jár. Ugyancsak fontos szempontokat ad a Kfv.I.35.138/2016/9. számú ítélet arra vonatkozóan, hogy az a kapcsolódó vizsgálat, ami a tényállás felderítéséhez szükségtelen volt, nem eredményezhette az eljárási határidő nyugvását.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A Pp. 330. §³ (2)⁴ bekezdése szerint közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata esetén „A keresetlevelet jogszabálysértésre hivatkozással az elsőfokú közigazgatási határozatot hozó szervnél a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kell benyújtani vagy ajánlott küldeményként postára adni.” Ennek megfelelően tehát a közigazgatási perekben a kereseti kérelem kifejezetten jogszabálysértésre irányul, a keresetlevélben hivatkozott jogsértések megítélése tehát jogkérdésnek minősül. A Pp. 336/A. §⁵ (1) bekezdése szerint „A bíróság hivatalból bizonyítást rendelhet el: a) a közigazgatási határozat semmisségének észlelése esetén az annak alátámasztására szolgáló bizonyítékok tekintetében.”

Amint azt a Kúria Kfv. V.35432/2013/3. számú ítéletében is leszögezte: „A Pp. 339/A. §-a értelmében a bíróságnak a közigazgatási határozatot a meghozatalkor alkalmazandó jogszabályok és a fennálló tények alapján kell felülvizsgálnia. Emiatt azonban a felperes nyilvánvalóan nincs elzárva attól, hogy a keresetben olyan jogszabálysértésre, tényre, adatra, körülményre, bizonyítékra hivatkozzon, amely már korábban is létezhetett, de az adóigazgatási eljárásban nem került előterjesztésre.”

Az indítványozó a perújítási ügyben hozott elsőfokú végzés elleni fellebbezésben hivatkozott az ugyanezen adózó ellen lefolytatott adóhatósági vizsgálatban meghozott első – és másodfokú adóhatósági határozatok semmisségére, amelyet ugyanezen elsőfokú bíróság állapított meg, a jelen ügyben azonos feltételek mellett (illetékesség hatáskör hiánya a kiadmányozás szabályainak megsértése miatt).

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése szerint „Magyarország független, demokratikus jogállam”. Álláspontom szerint a demokratikus jogállamiság eszméjével összeférhetetlen az, hogy az adóhatóság önkényesen, a jogszabályi határidő leteltét követően évekkel hozzon megállapító határozatot, miközben erre már nincsen jogszabályi lehetősége. Ráadásul olyan határozatot, amely alapján egyértelmű, hogy a döntéshozó nem rendelkezett illetékességgel és hatáskörrel, ami a határozat semmisségéhez vezetett. Az ügyben eljáró bíróságok annak ellenére figyelmen kívül hagyják mind a határidő túllépést, mind pedig a semmisségi okot, hogy azokra az indítványozó kifejezetten hivatkozott is, holott ezen körülmények észlelését hivatalból is az eljáró bíróság kötelezettségévé teszi a vonatkozó jogszabály. Ugyancsak a demokratikus jogállamiság eszméjének megingását érezkelhető abban, hogy ezen leglényegesebb, az indítványozó által az alapügy keresetlevelében és a perújítási ügy fellebbezésében kifejezetten jelzett tények és jogi indokok mellőzésére egyetlen szóval sem utal az indokolásban egyik bírói szerv sem.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A jelen alkotmányjogi panasszal érintett bírósági és hatósági döntések az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. (1) bekezdésében biztosított jogomat sértik.

³ Beiktatta: 1972. évi 26. törvényerejű rendelet 60. §. Hatályos: 1973. I. 1-től.

⁴ Megállapította: 2005. évi XVII. törvény 10. §. Módosította: 2011. évi CLXXIV. törvény 5. §.

⁵ Beiktatta: 2005. évi XVII. törvény 15. §. Hatályos: 2005. XI. 1-től. Ezt követően indult eljárásokban kell alkalmazni.

A panaszolt döntések az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (Art.) 128.§ (1) bekezdésének, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 72. § (1) bekezdés f) és g) pontja, valamint a 121.§ (1) bekezdés b) pontja, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 260.§ (1)-(2) bekezdése és 336/A. § (1) bekezdése alaptörvény ellenes értelmezésével sértik az Alaptörvényben biztosított jogomat.

Hivatkozom továbbá az Abtv. 28. § (1) bekezdésére is, mely szerint „Az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése kimondja „Mindenkinek joga van ahhoz, ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseidet indokolni”. Az Alaptörvény R) cikk (3) bekezdése értelmében az Alaptörvény rendelkezések értelmezését keretként felhasználható a Nemzeti Hitvallás is, mely szerint „Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.”

Az Art. 128 § (1) bekezdése így szól: „Az adóhatóság utólag állapítja meg az ellenőrzés során feltárt adó különbözetet. Törvény az adóhatóságot más esetekben is kötelezheti az adó megállapítására. A határozat meghozatalára nyitva álló határidő utólagos adómegállapítás esetén 60 nap, a hatósági eljárás kezdő időpontjának a jegyzőkönyv, kiegészítő jegyzőkönyv átadásának, kézbesítésének napját kell tekinteni”. Az alapügyben az adóhatóság is elismerte, hogy túllépte az Art. 128.§ (1) bekezdésben a határozat meghozatalára megszabott 60 napos határidőt.

Az 5/2017. (III.10.) alkotmánybírósági határozatból még nem következik az az állítás, hogy az Art. 128.§ (1) bekezdésében megállapított határidő túllépése csupán a szankció kiszabására hiúsítaná meg. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság kifejtette a jelen ügyben is irányadó elvi tételeket:

„(15) A hatósági eljárás méltányosságának, illetve tisztességének alapvető feltétele, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk irányadó jogszabályi határidőket betartsák.”

„(16) A tisztességes hatósági eljáráshoz való joghoz hozzátartozik annak biztosítása, hogy a közigazgatási hatóságok a rájuk vonatkozó határidőket betartsák, és a bíróságok e határidő be nem tartását ne az ügyfél terhére, hanem javára értékeljék. A jogalkotót illeti annak - jogpolitikai és pragmatikus szempontokat is figyelembe vevő-meghatározása, hogy egy adott közigazgatási határozat meghozatalára mennyi idő elegendő; ennek elbírálása nem alkotmányossági kérdés. Az viszont már alkotmányossági kérdés, hogy a jogalkalmazó szervek a jogalkotó által meghatározott kötelezettségek teljesítsék, és ne hozzanak meg olyan döntéseket, amelyek a jogszabályok szövege szerint nincs lehetőségük. A tisztességes hatósági eljárás hoz való Alaptörvényben biztosított jogból az következik, hogy a közigazgatási hatóságok számára a jogalkotó által meghatározott határozathozatali és szankció alkalmazási határidő elmulasztásának ódiumát a mulasztó, jogszabályi kötelezettségüket határidőben nem teljesítő hatóságok, ne pedig az ügyfelek viseljék. Ezért ennek jövőbeni biztosítására az Alkotmánybíróság alkotmányos követelményt állapított meg.”

Álláspontom szerint az utólagos adómegállapítás megindult eljárást jelen esetben határozathozatal nélkül kell lezárni, mivel az idézett jogszabályhely pontosan meghatározza a határidő kezdő időpontját, ezt a rendelkezést jogvesztő határidőnek kell tekinteni.

A 42/1997. (VII 1.) AB határozat szerint „Alkotmányellenessé nyilvánítható az a szabály, amely értelmezhetetlen voltánál fogva teremt jogbizonytalanságot, mert hatását tekintve nem kiszámítható és címzettjei számára előre nem látható”.

Amint azt a Fővárosi Törvényszék végzésének 3. oldal utolsó bekezdésében megállapítja, a perújító felperes által felhozott tények már az alapperben is fennálltak, csak azt a felperes valamilyen körülmény folytán nem ismerte vagy nem tudta előterjeszteni, így el körben önhiba nem terheli. Azt azonban már tévesen állapítja meg a Törvényszék, hogy a felperes által felhozottak nem az alapper elbírálása idején már meglévő tényre vonatkoztak, és a felperes a perújítási kérelemben felvetett jogkérdéseket a keresetében nem is tette vitássá. Az eljárási határidő túllépése ténykérdés, olyan ténykérdés, amelyet a felperes már a keresetében is vitássá tett. A felperes már az alapperben hivatkozott arra a kereseti kérelem 14. oldalán, hogy az eljárási határidőket az alperes megközelítőleg négy évvel túllépte.

Ugyancsak ténykérdés, az, hogy sem az első, sem a másodfokú határozatot nem az annak kiadására hatáskörrel és illetékességgel rendelkező személy írta alá. Mindkét tény olyan, amely alapján a hivatkozott alperesi határozatok semmiek. Álláspontom szerint az alperesi határozatok nyilvánvaló semmisségét már az alapperben eljáró bíróságnak észlelnie kellett volna, azonban a perújítási eljárásban eljáró bíróság előtt arra a perújító felperes kifejezetten hivatkozott is. Amennyiben Magyarország alkotmányos jogállam, úgy álláspontom szerint a nyilvánvalóan semmis adóhatósági határozatokat nem lehet végrehajtani.

Okirati bizonyítékként benyújtottuk a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.30.357/2017/26. számú ítéletét a perújítási eljárásban, melyet 2018. május 15. napján vettük kézhez. A 27.K.30.357/2017. számon lefolytatott eljárásban a felek és a lényegi perbeli tényállás is azonos a jelen alkotmányjogi panasszal támadott perújítási eljárással. A hivatkozott ítéletben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság semmisség miatt az alperes másodfokú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. A hivatkozott ítélet 4-5. oldalán a Bíróság részletesen indokolta döntését, amely a *Ket.121.§ (1) bekezdés b) pontjának* megsértésén alapult az első – és másodfokú hatóság által. A semmisségi okot a Bíróság abban észlelte, hogy a perbeli határozatok kiadmányozása nem felelt meg a Ket. hivatkozott rendelkezésének, mely szerint: „A döntést meg kell semmisíteni, ha az ügy nem tartozik az eljáró hatóság hatáskörébe vagy illetékességébe, kivéve, ha a hatóság a 22. § (39) bekezdése alapján járt el.” A Bíróság megállapította, hogy a perbeli határozatok esetében a kiadmányozások átengedése nem felelt meg a Ket. fent idézett rendelkezéseinek.

A Bíróság a határozatok vizsgálata során azt észlelte, hogy a határozatok nem tartalmazták a hatáskör gyakorlója nevében eljáró kiadmányozó személyek nevét, hivatali beosztását és aláírását, a határozatokat kiadmányozó személyek nem voltak megállapíthatók, hivatali beosztásuk sem került feltüntetésre, továbbá a határozatokból nem tűnt ki a „névében és megbízásából” kitétel, amely egyértelműen utalt volna arra, hogy a döntés kiadmányozója nem azonos a hatáskör gyakorlójával.

A fentiek alapján a Bíróság az alperesi határozatot az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte és a Pp. 339.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú adóhatóságot új eljárásra kötelezte azzal, hogy a megismételt eljárásban a határozatoknak a fentiekben kifejtetteknek meg kell felelniük. A Bíróság az indokolásban utalt a joggyakorlat számára irányadó 1/2003 KPJE határozatra és a Kúriának a jogegységesítés irányába ható Kfv.VI.35.011/2017/5. számú végzésére, továbbá a Kfv.I.35.084/2017/12., Kfv.I.35.086/2017/15., Kfv.I.35.282/2016/6., számú ítéleteire.

Az ítélet indokolása szerint ezen határozatokban a Kúria – korábbi gyakorlatát megerősítve – kimondta, hogy a hatáskör gyakorlása és a kiadmányozás nem azonos eljárásintézmények, oly módon állnak kapcsolatban egymással, hogy a nem jogszerűen átengedett kiadmányozás felveti a hatáskör átruházását, vagy a hatáskör elvonását, melyet a Ket. tilalmaz (Kfv.I.35.282/2016/6.). Nem hatáskörében hozott adóhatósági határozat az, amelyen a kiadmányozó nem tünteti fel, hogy a kiadmányozási jogát a törvényben hatáskörrel felruházott személy nevében, annak megbízásából gyakorolja (Kfv.I.35.084/2017/12., Kfv.I.35.086/2017/15.).

Jelen ügyben az elsőfokú határozaton [REDAKTOR] igazgató (hatáskör gyakorlója), [REDAKTOR] főosztályvezető (kiadmányozó) került feltüntetésre, amely név felett olvashatatlan aláírás szerepel. A másodfokú határozatot [REDAKTOR] a főigazgató (hatáskör gyakorlója), [REDAKTOR] főosztályvezető (kiadmányozó) került feltüntetésre, azonban a másodfokú határozatot [REDAKTOR] helyett olvashatatlan aláírással egy másik személy írta alá. A határozatok a hivatkozott 27.K.30.357/2017/26. számú ítélettel egyezően nem tartalmazzák a hatáskör gyakorlója nevében eljáró kiadmányozó személyek nevét, hivatali beosztását és aláírását, a határozatokat kiadmányozó személyek nem állapíthatók meg, hivatali beosztásuk sem került feltüntetésre, továbbá a határozatokból nem tűnik ki a „névében és megbízásából” kitétel, amely egyértelműen utalna arra, hogy a döntés kiadmányozója nem azonos a hatáskör gyakorlójával.

Az 1/2003. KPJE határozat rendelkezése szerint amennyiben az SZMSZ-ben megjelölt, kiadmányozási joggal felruházott személy útján történik a törvényben megjelölt hatáskör gyakorlása, úgy a kiadmányozónak a határozat aláírásakor határozottan rögzítenie kell e körülményt, tehát, hogy jogát a hatáskörrel rendelkező személy nevében és megbízása alapján gyakorolja.

Fentiekre figyelemmel álláspontunk szerint a jelen ügyben az alperesi első – és másodfokú határozat egyaránt semmis a Ket. 121.§ (1) bekezdés b) pontjának megsértése miatt és a Pp. 339. § (1) bekezdés alkalmazásának, vagyis az alperesi határozat elsőfokú határozatra is kiterjedő megsemmisítésének van helye.

Előadjuk továbbá, hogy az első-és másodfokú határozatok egyaránt rendelkezésre álltak az alap - és a perújítási eljárásban, így a semmisséget a Bíróság is észlelhette volna. Emiatt a Pp. 336/A. § (1) bekezdés alapján a Bíróság az alap – és a perújítási eljárásban egyaránt hivatalból is elrendelhetné volna a bizonyítást a közigazgatási határozat semmisségének észlelése esetén az annak alátámasztására szolgáló bizonyítékok tekintetében.

A vonatkozó Pp. kommentár szerint a perújítás a jogerős bírósági ítélet (ítélet hatályú határozat) megtámadására használható olyan rendkívüli perorvoslat, amelyet általában (tehát nem kizárólag!) ténybeli természetű okok alapján lehet igénybe venni. Ugyanakkor a perújítás - mivel a perben eljáró elsőfokú bíróságnál kell benyújtani, s az bírálja azt el - nem fellebbviteli, más perorvoslattól függetlenül benyújtható, önálló perorvoslat is.

A perújítás mint jogintézmény kettős célt szolgál: módot ad az alapperben el nem bírált tények, bizonyítékok előterjesztésére és elbírálására, valamint bizonyos jogsértések, szabálytalanságok orvoslására.

A törvény szerint a jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha:

- a fél oly tényre vagy bizonyítékra, illetve olyan jogerős bírói vagy más hatósági határozatra hivatkozik, amelyet a bíróság a perben nem bírált el, feltéve, hogy az - elbírálás esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna;

Az alapperben el nem bírált tény, bizonyíték, jogerős határozat a *Pp. 260. § (1) bekezdés a)* pont értelmében vagylagosan lehet a perújítás alapja (oka, előfeltétele), tehát bármely körülmény közülük egymaga is elegendő perújítás igénybevételéhez. Kivételesen a tény önmaga, bizonyítékok megjelölése nélkül is alkalmas lehet perújításra akkor, ha a perújítási kérelmet benyújtó jogosult által megjelölt tény nem szorul bizonyításra, az például köztudomású vagy olyan tény, amelyről a bíróságnak hivatalos tudomása van [Pp. 163. § (3) bek.].

A perújítási okként hivatkozott tény „*alapperben el nem bírált*” volta azt jelenti, hogy arra a bíróság döntése nem terjedt ki. Ebből a szempontból általában „*közömbös az, hogy a bíróság azért nem bírálta el a felhozott tényt vagy bizonyítékot, illetve azért nem vette figyelembe a korábbi határozatot, mert a fél arra nem is hivatkozott, tehát az a perben fel sem merült, vagy pedig azért nem történt meg az elbírálás, mert bár a fél hivatkozott rá, e tárgyban tett előadását, illetve indítványát a bíróság figyelmen kívül hagyta*”. (Névai László-Szilbereky Jenő: Polgári eljárásjog. Tankönyv, Budapest, 1974. 469. oldal)

Egyértelmű volt a bíróságok gyakorlata a tekintetben is, hogy a perújítás alapjául szolgálhat olyan tény is, amelyet az alapperben eljáró bíróság azért nem vont mérlegelési körébe, és azért nem értékelt, mert - bármilyen okra visszavezethetően - ezt elmulasztotta. Ilyen tény esetén azonban szükséges, hogy azt a fél már az alapeljárás során felhozza, arra hivatkozzék (*Veszprém Megyei Bíróság 3. Mf. 20 733/1993. - BH1994. 289.*).

A perújítás azért lett volna megengedhető, mert

Nem jogkérdésről, hanem ténykérdésről van szó. Különösen nem a perben elbíralt jogkérdésről van szó. Nem jogkérdés viszont az, ha a perújítási kérelem nyomán olyan új tény merül fel, amely a jogerős ítélet alapjául vett jogszabálytól eltérő, más rendelkezés alkalmazását teszi indokolttá.

Nem az ügyben eljáró bíróság téves jogi álláspontjáról van szó, hanem arról, hogy a keresetlevélben felhozott, jogszabálysértést igazoltan alátámasztó tényt a bíróság nem vonta mérlegelési körébe.

Nem is arról van szó, hogy a fél a jogerős ítéletben kifejtett jogi véleményt jogszabálysértőnek tartaná, ami ellen nem perújítást, hanem felülvizsgálati kérelmet vehetne igénybe (*lásd ugyanígy Legfelsőbb Bíróság Gf. I. 30 650/1988. - BH1989. 162.*), hanem arról, hogy a bíróság a közigazgatási perben lényeges tényt figyelmen kívül hagyott és arról semmilyen jogi véleményt nem fogalmazott meg.

Nem a jogerős ítélet alapjául szolgáló jogszabály időközben bekövetkezett változásáról van szó, a jogszabályok ugyanis már akkor is megfogalmazták az indokolási kötelezettséget a mellőzött bizonyíték esetén, ahogy azt is, hogy az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértések esetén hatályon kívül helyezésnek van helye.

Ezzel szemben el nem bíralt bizonyítéknak kell tekinteni azt a bizonyítékot, amelyre a fél már az alapperben is hivatkozott, azonban a bíróság azt érdemben nem bírálta el, feltéve, hogy az elbírálás esetén reá kedvező határozatot eredményezett volna (*Legfelsőbb Bíróság Gf. II. 30 925/1978. - BH1979. 35.*). A bíróságnak valamely bizonyítékról való hallgatása tehát nem minősíthető elbírálásnak.

Amennyiben olyan bizonyítékról van szó, amely az alapperben szerepelt ugyan, mert a fél arra hivatkozott, sőt a bíróság be is szerezte, azonban a jogerős ítélet indokolásából megállapítható, hogy a bíróság ezzel a bizonyítékkal - az ítélet indokolásában meg nem jelölt oknál fogva - nem foglalkozott, tehát a tényállás megállapításánál és így a döntésnél nem értékelte, a bizonyíték perújítás során történő felhasználását nem lehet megtagadni. (Novák István: *A perújítás. In: A polgári perrendtartás magyarázata. Szerk.: Szilbereky Jenő-Névai László, KJK, Budapest, 1976. II. kötet 1191. oldal*)

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon kezdeményeztem az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését a **Pp. 332. § (2a) bek. alapján**, az alábbi indokok szerint.

Az eljáró hatóság másodfokú határozatában az indítványozó terhére 68.808.000,- forint adókülönbözetet állapított meg. Az adóhiány után 51.605.000,-Ft adóbírságot szabott ki és 24.571.000,-Ft késedelmi pótlékot számított fel.

Az indítványozó számára az adóhatóság által követelt pénzösszeg nem áll rendelkezésére, annak megfizetésére nem rendelkezik kellő likviditással, melynek igazolására csatoltuk az indítványozó 2017. évre vonatkozó beszámolóját és a 2018-as év főkönyvi kivonatát.

A 2/2006. számú KJE határozat IV. pontjának 4. bekezdése szerint „a végrehajtás felfüggesztése tárgyában a bíróság mérlegelési jogkörében eljárva dönt” (...) a mérlegelés során figyelemmel kell lennie a **Pp. 332.§ (3) bekezdés** második mondatában meghatározott két körülményre (...).”

A Pp. 332.§ (3) bekezdés második mondatában meghatározott körülményekre hivatkozással az alábbiakat adtuk elő.

„a végrehajtást követően az eredeti állapot helyreállítható-e”

Amennyiben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem függeszti fel a sérelmezett adóhatósági határozat végrehajtását, úgy az indítványozó felszámolási eljárás alá kerül, melynek eredményeképpen megszűnik. A NAV határozat esetleges későbbi hatályon kívül helyezése a végrehajtásra tekintettel a felszámolás elrendelése esetén irreverzibilis tényhelyzetet okozna, amely Legfelsőbb Bíróság (jelenleg Kúria) 2/2006. Közigazgatási Jogegységi Határozatával ellentétes. A közigazgatási határozat végrehajtásának felfüggesztése elsősorban azt a célt szolgálja, hogy a végleges döntés meghozataláig a közigazgatási határozathoz kapcsolódó jogokban, kötelezettségekben és tényekben ne következzen be olyan változás, amelyek korrigálására a későbbiekben már nincs mód. A végrehajtás felfüggesztésének elmaradása azonban nyilvánvalóan az eredeti állapot helyreállíthatatlanságát okozza, amely miatt értelmét veszti a bírósági felülvizsgálat lehetősége, ami jelen jogorvoslati eljárást is okafogyottá tenné. Ezen, legnyomósabb indokunkat kértük kiemelten figyelembe venni a végrehajtás felfüggesztésére irányuló kérelmünkben.

Az indítványozó főtevékenysége az ingatlanforgalmazás, készletének jelentős hányadát nagy értékű ingatlanok alkotják. A 2017. évi beszámoló szerint a felperes cég saját tőke, eredménytartalék állománya, adózott és mérleg szerinti eredménye egyaránt negatív. Az adóhatóság kizárólag az indítványozó ingatlanvagyonának kényszerértékesítése útján kereshetne kielégítést, ami az indítványozónak beláthatatlanul súlyos és visszafordíthatatlan vagyoni hátrányt okozna, nyilvánvalóan a bekerülési érték töredékéért értékesítenék ingatlantulajdonát.

Fentiekre tekintettel kértük a T. Bíróságot, hogy függesse fel a támadott ítélettel helyben hagyott határozat végrehajtását, hiszen a fentiek szerint az indítványozó ingatlanvagyonának kényszerértékesítése olyan vagyoni kárt okozna, aminek következtében az indítványozó pernyertessége esetén, a jelen keresettel támadott ítéletek és adóhatósági határozatok megsemmisítése esetén az eredeti állapot nem lenne helyreállítható, hiszen:

- az ingatlanvagyon bekerülési értéke (ill. piaci értéke) és a kényszerértékesítés során érvényesíthető árverési vételár közötti különbözet szerinti összeget az indítványozó véglegesen elveszítené, továbbá ezzel összefüggésben
- az indítványozó főtevékenységére is tekintettel működése véglegesen ellehetetlenülne.

„a végrehajtás elmaradása nem okoz-e súlyosabb károsodást, mint amilyennel a végrehajtás felfüggesztésének elmaradása járna”

Előadtuk továbbá, hogy a végrehajtás felfüggesztése, a végrehajtás elmaradása – az indítványozót érő, fent kifejtett vagyoni hátránnyal szemben – az adóhatóságnak semmilyen kárt, illetve érdeksérelmet nem okozna, hiszen az adóhatóság jelen indítvány esetleges nem várt eredménytelensége esetén érvényesíthetné a követelése vonatkozásában felmerülő törvényes kamatokat is.

Fentiek alapján kértük a T. Bíróságot, hogy mérlegelési jogkörében eljárva szíveskedjék figyelemmel lenni az általunk előadottak mellett arra is, hogy a Pp. 332.§ (2a) bekezdése szerint a kérelemhez elég valószínűsíteni az azt megalapozó körülményeket, azonban azt a csatolt melléklettel álláspontunk szerint konkrétan bizonyítottuk is.

b) Ügyvédi meghatalmazásunkat csatoltam.

c) Csatoltan nyilatkoztam az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

d) Csatoltam az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolatát.

Kelt: Budapest, 2019.05.23.

Tisztelettel

Dr. Kovács P. Zoltán Ügyvéd

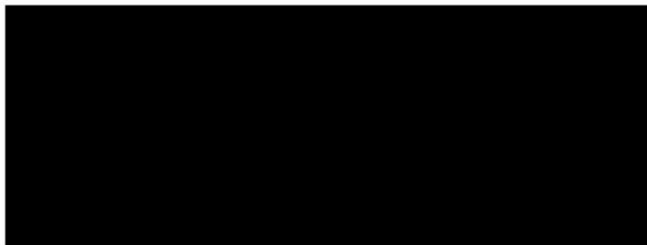
Dr. Kovács P. Zoltán Ügyvédi Iroda

Mellékletek

1. ügyvédi meghatalmazás
2. 2017. évi beszámoló
3. 2018. évi főkönyvi kivonat
4. elsőfokú NAV határozat (9184564324 ügyiratszám)
5. másodfokú NAV határozat (2928801505 ügyiratszám)
6. keresetlevél az alapperben
7. ítélet az alapperben (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.K.31.878/2015/15.)
8. anonimizált határozat kiadása iránti kérelem a Kúriához és a kiadott Kfv.I.35.760/2016/6. számú ítélet
9. perújítási kérelem
10. perújítási kérelmet elutasító végzés (Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 45.K.30.337/2018/6.)
11. fellebbezés a perújítási kérelem elutasítása ellen
12. az elsőfokú végzést helyben hagyó másodfokú végzés (Fővárosi Törvényszék 2.Kpkf.670.586/2018/3.)
13. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.30.357/2017/26. sz. ítélete
14. Kúria Kfv.I.35.028/2019/2. sz. végzése

Tisztelt

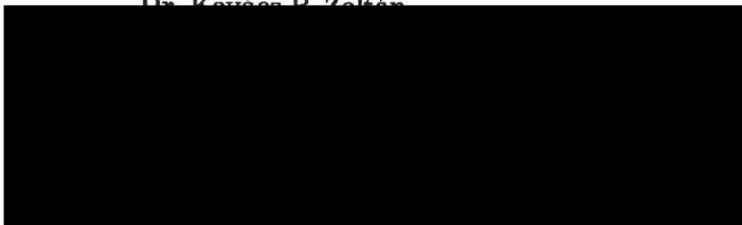
Alkotmánybíróság!

Képv.:

Dr. Kovács P. Zoltán Ügyvédi
Iroda

Dr. Kovács P. Zoltán

alkotmányjogi panasza

a perújítási eljárás iránti kérelmet a
Kúria, mint felülvizsgálati bíróság
Kfv.I.35.028/209/2. számú végzése,
a *Fővárosi Közigazgatási és
Munkügyi Bíróság*
45.K.30.337/2018/6. számú elutasító
végzését helyben hagyó *Fővárosi
Törvényszék 2.Kpkf.670.586/2018/3.*
sz. másodfokú végzése ellen.